

- 2) Σε περίπτωση που κράτος μέλος, το οποίο είναι ο μοναδικός ιδιοκτήτης επιχειρήσεως σιδηροδρομικών μεταφορών και εν τοις πράγμασι εργοδότης των υπαλλήλων που απασχολούνται στην επιχείρηση αυτή, επιχειρεί για αμιγώς δημοσιονομικούς λόγους, μέσω νομοθετικών τροποποιήσεων που θέσπισε το 2011 και το 2015 με αναδρομική ισχύ, να αποσβέσει τις εδραζόμενες στο δίκαιο της Ένωσης απαιτήσεις των υπαλλήλων αυτών για αναδρομική καταβολή αποδοχών λόγω διαπιστωθείσας από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με διάφορες αποφάσεις (*David Hütter*⁽³⁾), *Siegfried Pohl*⁽⁴⁾), *Gotthard Starjakob*) δυσμενούς διακρίσεως, μεταξύ άλλων, λόγω ηλικίας, της οποίας η συνδρομή διαπιστώθηκε επίσης με διάφορες αποφάσεις εθνικών δικαστηρίων, συμπεριλαμβανομένου του Oberster Gerichtshof [ανωτάτου δικαστηρίου, Αυστρία] (8 ObA 11/15y), πληροί η συμπεριφορά αυτή τις προϋποθέσεις που έχουν καθοριστεί στη νομολογία του Δικαστηρίου για τη στοιχειοθέτηση ευθύνης του ως άνω κράτους μέλους βάσει του δικαίου της Ένωσης και ειδικότερα την προϋπόθεση της κατάφωρης παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης, ήτοι, ενδεχομένως, του άρθρου 2, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, της οδηγίας 2000/78/EK, όπως έχουν ερμηνευθεί με διάφορες αποφάσεις του Δικαστηρίου (*David Hütter*, *Siegfried Pohl*, *Gotthard Starjakob*);

⁽¹⁾ Οδηγία 2000/78/EK του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία, ΕΕ L 303, σ. 16.

⁽²⁾ Απόφαση C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

⁽³⁾ Απόφαση C-88/08, ECLI:EU:C:2009:381.

⁽⁴⁾ Απόφαση C-429/12, ECLI:EU:C:2014:12.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε ο Giudice di pace di Taranto (Ιταλία) στις 8 Σεπτεμβρίου 2016 — Ποινική δίκη κατά Antonio Semeraro

(Υπόθεση C-484/16)

(2016/C 428/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Giudice di pace di Taranto

Ποινική δίκη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Antonio Semeraro

Προδικαστικό ερώτημα

Προσक्रούει στην οδηγία 2012/29/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2012, για τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων σχετικά με τα δικαιώματα, την υποστήριξη και την προστασία θυμάτων της εγκληματικότητας και για την αντικατάσταση της απόφασης-πλαισίου 2001/220/ΔΕΥ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, η οποία μεταφέρθηκε στην ιταλική έννομη τάξη με το decreto legislativo (νομοθετικό διάταγμα) 212 της 15ης Δεκεμβρίου 2015 (G.U. [Επίσημη Εφημερίδα της Ιταλικής Δημοκρατίας] Serie Generale [Γενική Σειρά] αριθ. 3 της 5.1.2016), και ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 9, 66 και 67, καθώς και στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', αυτής, λαμβανομένων υπόψη του άρθρου 83 ΣΛΕΕ και των άρθρων 2 και 3 του ιταλικού Συντάγματος, καθώς και των άρθρων 49, 51, 53 και 54 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η κατάργηση του τυποποιούμενου στο άρθρο 594 του ποινικού κώδικα εγκλήματος, η οποία επήλθε με τα άρθρα [1] επ. του νομοθετικού διατάγματος 7 της 15ης Ιανουαρίου 2016;

⁽¹⁾ ΕΕ L 315, σ. 57.

Αναίρεση που άσκησε στις 11 Σεπτεμβρίου 2016 η Telefónica S.A. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) στις 28 Ιουνίου 2016 στην υπόθεση T-216/13, Telefónica κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Telefónica S.A. (εκπρόσωποι: J. Folguera Crespo και P. Vidal Martínez, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσίμουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανααιρεθεί η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, και κατ' επέκταση η απόφαση της Επιτροπής⁽¹⁾, για τους λόγους που παρατίθενται στον δεύτερο λόγο αναίρεσεως, και να αναγνωρισθεί ότι η δράση της Telefónica δεν συνιστά ως εκ του αντικειμένου περιορισμό του ανταγωνισμού·
- επικουρικώς, να ανααιρεθεί η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση για τους λόγους που παρατίθενται στον πρώτο λόγο αναίρεσεως, και να αναπεμφθεί η υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να διατάξει την απορριφθείσα εμμέτρηση απόδειξη και να εκδώσει απόφαση επί της ουσίας της αιτήσεως ακυρώσεως της Telefónica ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, συνεκτιμώντας το αποτέλεσμα της διενεργηθείσας αποδείξεως·
- δευτερευόντως επικουρικώς και για τους λόγους που παρατίθενται στον τρίτο λόγο αναίρεσεως,
 - να ανααιρεθεί η παράγραφος 1 του διατακτικού της ανααιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως·
 - να αναγνωρισθεί η περιορισμένη σοβαρότητα της παράβασης της Telefónica και η συνδρομή των ελαφρυντικών που απαριθμούνται στον τρίτο λόγο αναίρεσεως του παρόντος δικογράφου· και
 - να καθορισθεί το ποσοστό μείωσας του ποσού του προστίμου που αναλογεί συνεκτιμώμενης της περιορισμένης αυτής σοβαρότητας και των αναφερθέντων ελαφρυντικών, σύμφωνα με τα λεχθέντα στον ως άνω λόγο αναίρεσεως·
- να καταδικαστεί η Επιτροπή στην καταβολή της δαπάνης που προκλήθηκε στην Telefónica τόσο κατά τη διαδικασία σε πρώτο βαθμό όσο και κατά την παρούσα διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.
- να γίνει δεκτή η έκταση του παρόντος δικογράφου, καίτοι υπερβαίνουσα ελαφρώς την συνιστώμενη από τις πρακτικές οδηγίες του Δικαστηρίου, λαμβανομένων υπόψη των οικονομικών επιπτώσεων της υποθέσεως στην ανααιρεσίμουσα, καθώς και της περιπλοκότητας των προβαλλομένων ισχυρισμών.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Παράβαση των άρθρων 47 και 48, παράγραφος 2, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 68 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου συνεπεία της απορρίψεως αιτήματος περί εξέτασεως μαρτύρων. — Η απόρριψη αιτήματος περί εξέτασεως μαρτύρων από το Γενικό Δικαστήριο οδήγησε την Telefónica σε αδυναμία υπερασπίσεώς της, λόγω της απορρίψεως αποδεικτικού μέσου ουσιώδους και καθοριστικού για την ορθή εκδίκαση της υποθέσεως. Κατά της κρίσης του Γενικού Δικαστηρίου χρήζει να προβληθούν τέσσερις θεμελιώδεις ενστάσεις: (i) η ένσταση τελεολογικής αντιφάσεως· (ii) η ένσταση άνισης μεταχειρίσεως κατά την εφαρμογή των κανόνων περί βάρους αποδείξεως· (iii) η ένσταση προεξοφλήσεως του αποτελέσματος της εμμέτρησης αποδείξεως· και (iv) η ένσταση μεροληπτικής εκτιμήσεως.
2. Παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ απορρέουσα από εσφαλμένη εφαρμογή της νομολογίας σχετικά με τους ως εκ του αντικειμένου περιορισμούς του ανταγωνισμού και των αρχών της αιτιολογήσεως και του τεκμηρίου αθωότητας.

Επικουρικώς:

3. Πλάνη εκτιμήσεως ως προς τη βαρύτητα της παραβάσεως και τη συνδρομή ελαφρυντικών στη δράση της Telefónica. — Η Telefónica φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν συνεκτίμησε συμπληρωματικούς παράγοντες που υποδηλώνουν παράβαση περιορισμένης σοβαρότητας και οι οποίοι θα είχαν οδηγήσει σε μείωση του προστίμου που επεβλήθη επιπροσθέτως του επιβληθέντος από την Επιτροπή.

⁽¹⁾ Απόφαση C(2013) 306 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Ιανουαρίου 2013, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (υπόθεση COMP/39.839 — Telefónica/Portugal Telecom).